

Alice Sara Ott, London
Symphony Orchestra &
Pappano
– *Així parlà Zaratustra* de
Strauss

Palau 100

Dijous, 26 d'octubre de 2023 – 20 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Alice Sara Ott, piano
London Symphony Orchestra
Sir Antonio Pappano, director

I

Hannah Kendall (1984)

O flower of fire

Franz Liszt (1811-1886)

Totentanz, S. 126

II

Richard Strauss (1864-1949)

Així parlà Zarathustra, op. 30

1. Einleitung (Introducció)
2. Von den Hinterweltlern (Dels mons ocults)
3. Von der großen Sehnsucht (El gran anhel)
4. Von den Freuden und Leidenschaften (De les alegries i les passions)
5. Das Grablied (El cant de la tomba)
6. Von der Wissenschaft (De la ciència)
7. Der Genesende (El convalescent)
8. Das Tanzlied (La cançó de la dansa)
9. Nachtwandlerlied (Cant del noctàmbul)

Durada del concert: primera part, 40 minuts | pausa de 20 minuts
| segona part, 40 minuts

#simfònica #músicauniversal #contemporània #gransfigures

ANUSHKA SHANKAR

YUJIA WANG

MICHAEL BUBLÉ

SIR ANTONIO PAPPANO

QUE SUENE LA MÚSICA

Todo comienza con un movimiento. Hecho de tensión y relajación, de serenidad y emoción. De menor a mayor. Una voz, luego otra y, después, una multitud. Es calmante, conmovedora, estimulante. Tan profunda como nuestros recuerdos y tan luminosa como nuestras ilusiones. Es a la vez llamada y respuesta. Se alimenta de inspiración, se perpetúa con pasión y sigue viva a lo largo de generaciones. Es tan vital como la respiración y tan esencial como el movimiento. Es, en más de un sentido, la expresión más pura de vida.

#Perpetual

PERPETUAL 1908

ROLEX

Poema

Porta la seva veu un ocell del paradís,
alça el seu anhel la flor que esbalça,
creix a frec de llum l'ofrena del verb
a totes les meves branques.

I s'alzina el desig, la bellesa de la fam,
la refosa de la pell: l'elixir i l'espasme.

L'aigua neix inexpressable.

El respir.

Per viure i morir.

Laia Llobera

Paradísia (2023)

Comentari

Una de les obres més reconeixibles –però alhora també una de les més desconegudes– de la història de la música és, sens dubte, el gran poema simfònic de Richard Strauss *Així parlà Zaratustra*. L'ús que el cineasta Stanley Kubrik en va fer de la grandiosa fanfara inicial a la seva obra mestra *2001: una odissea de l'espai*, el va posar a l'abast d'una audiència planetària; la majoria de la qual, però, ignora del tot què passa més enllà d'aquells magnífics primers compassos que ens enlluernen amb la seva crida majestuosa a l'arribada d'un nou dia, però també d'una nova consciència per a la Humanitat. Així mateix, el cinema també ha replicat sovint, com a leitmotiv de la mort, el mateix himne gregorià que Franz Liszt utilitzà com a base per escriure una de les partitures més diabòliques que s'han concebut mai per al repertori pianístic, la seva *Dansa macabra* o *Totentanz, paràfrasi sobre el 'Dies irae'*, S. 126.

Units per configurar un viatge sonor tan ple d'emoció com de transcendència, aquests dos cims de la música es presenten avui preludiats per una obra de nova creació, *O flower of fire* (O Flor de Foc), de la compositora Hannah Kendall (Londres, 1984). Amb una destacada trajectòria, que la portà a guanyar el Premi Hindemith 2022, Kendall és una autora d'arrels caribenyes –els seus pares són originaris de la Guaiana Britànica–, herència que es fa present a la seva música, en la qual basteix ponts interculturals i amplia límits sonors incorporant objectes i instruments inusuals que li permeten crear un univers sonor en expansió contínua. *O flower of fire* ha estat escrita per encàrrec de la mateixa London Symphony, que l'estrenà el 10 d'octubre passat en el primer concert de temporada dirigit pel qui serà nou titular a partir del setembre 2024, Antonio Pappano, admirador confès de la música “*percussiva, lírica i molt atmosfèrica*” de Kendall.

A la partitura que sentim, l'autora ens ofereix la millor mostra dels temes que la motiven i dels seus mecanismes creatius. La peça té com a punt de partida el poema *Voices* (1957), del poeta i activista guyanès Martin Carter (1927-1997), al qual Kendall ja ha dedicat altres obres. En aquest text, Carter fa referència a una deïtat mitològica, constructora de l'univers i coneguda com a Hypezokos o *Flor de Foc*. Altres fragments del poema també són utilitzats per donar nom a les diferents seccions de l'obra, en la qual la sonoritat de l'orquestra s'amplia i es modifica amb l'ús de caps de música, harmòniques, anells de metall o pintes africanes; una selecció, d'altra banda, carregada d'intencionalitat i significat.

La font que inspirà Franz Liszt per escriure *Totentanz*, en canvi, no és clara del tot. Tradicionalment s'ha atribuït aquesta influència al fresc *El triomf de la mort*, que el compositor contemplà al Camposanto de Pisa el 1838, però altres fonts atorguen aquest mèrit a les xilografies amb què l'alemany Hans Holbein, el Jove, il·lustrà la *Dansa de la mort*, una al·legoria medieval en la qual els morts, representats com a esquelets dansaires, acompanyen els vius a la tomba. Fos com fos, Liszt, un apassionat d'aquest tema, no completà la seva obra fins després d'abandonar els escenaris per dedicar-se plenament a la composició. Sotmesa a diverses revisions –a més de la composició d'una versió per a dos pianos (S. 652) i una altra per a piano sol (S. 525)–, va ser estrenada el 15 d'abril de 1865 a la Haia, i hi tingué com a solista el seu gendre, Hans von Bülow, a qui està dedicada.

Estructuralment, es tracta d'un seguit de variacions –art del qual l'autor era un mestre consumat– a partir del conegut tema inicial del *Dies irae*, un cant pla medieval associat a la missa de difunts que ressona, ja d'entrada, en les notes ombrívoles del solista acompanyades per la veu pesant de trombons i timbals. D'una gran força expressiva, destaca per la moderna audàcia i complexitat dels seus recursos pianístics que porten al límit els intèrprets, particularment en la versió per a piano sol. Desbordant i esfereïdora, ens condueix cap a l'encontre amb la mort fent-nos evocar la imatge dels esquelets despallats i la seva dansa fantasmal i macabra.

Però allà on l'obra de Liszt ens submergeix en la foscor, la grandiosa creació de Strauss i el seu prodigiós motiu inicial ens fan albirar un nou horitzó per a la Humanitat. *Així parlà Zaratustra* es va concebre com un homenatge, i no pas com una traducció musical, de l'obra epònima del filòsof alemany Friedrich Nietzsche, que s'havia publicat pocs anys abans. “*Vaig voler traçar un fresc de l'evolució de l'home, des dels seus orígens fins a la concepció nietzschiana del superhome*”, precisà l'autor. El resultat va ser un poderós poema simfònic, de sumptuosa escriptura i imponent plantilla orquestral, que s'estrenà el 27 de novembre de 1896 a Frankfurt, sota la batuta del mateix compositor.

“La música ha estat massa temps adormida; ara volem despertar-la. Nosaltres érem somnàmbuls, ara volem ser somiadors desperts i conscients.” Aquesta citació de Nietzsche encapçala la partitura, que es presenta dividida en nou parts, cadascuna de les quals porta un títol pres lliurement de l'obra literària, i que s'interpreten encadenades. La “Introducció” és, àmpliament, el passatge més cèlebre de la partitura. Amb grandiosa solemnitat, les trompetes executen les tres notes (Do-Sol-Do) del motiu principal – representatiu de la figura del superhome– que travessa i sustenta tot el relat musical. “Dels mons ocults”, “El gran anhel”, “De les alegries i les passions” i “El cant de la tomba” se succeeixen a continuació, abans d'arribar al punt culminant de l'obra, una grandiosa fuga que arrenca lentament en el sisè passatge, “De la ciència”, i finalitza frenèticament en el següent, “El convalescent”, amb una exposició espectacular en *tutti* del tema principal. Després d'una pausa significativa, el final del passatge ens condueix cap a la secció següent, “La cançó de la dansa”, en la qual la lleugeresa irreverent d'un vals vienès esdevé una celebració de la vida. El ressò llunyà de les campanes de la mitjanit anuncia el final. Una darrera melodia de caràcter elegíac acomiada l'obra amb serenor i optimisme, tot i que persistent, per sota, continuem sentint el tema central en el pols feixuc de les cordes greus.

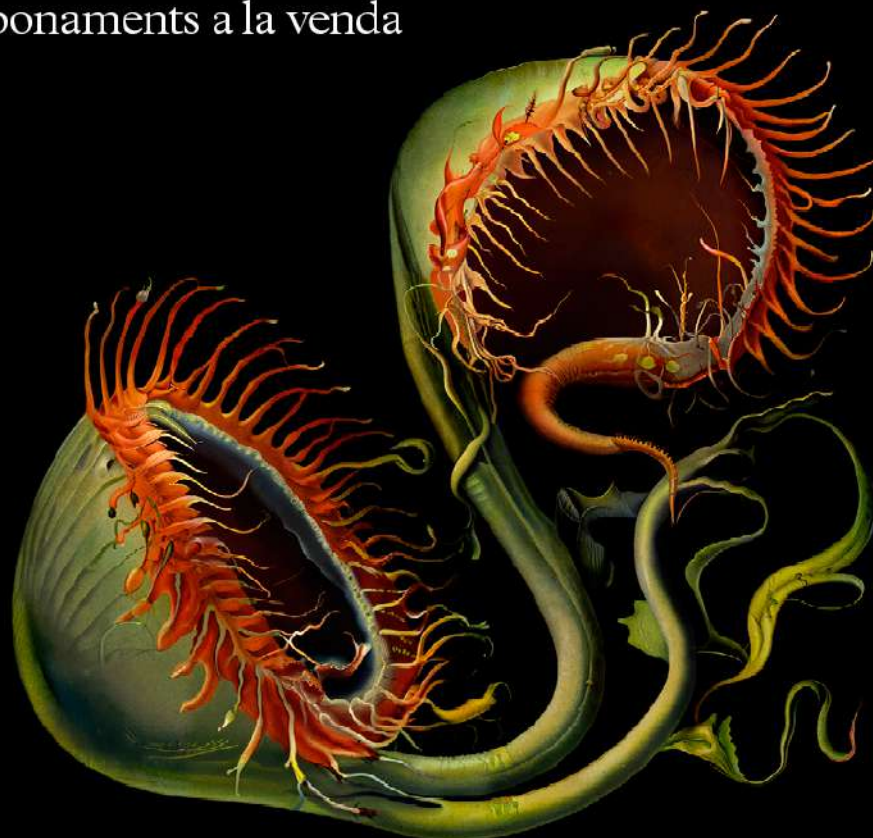
Ana María Dávila, periodista musical

Palau de la Música Catalana Palau 100

Entrades i abonaments a la venda

Requiem de Mozart

Ensemble Pygmalion & Raphaël Pichon

Així parlà Zaratustra de Strauss

London Symphony Orchestra
& Antonio Pappano

Concert de violí d'Elgar

Pinchas Zukerman, Orquestra Nacional de Lió
& Nikolaj Znaider

El Messies de Händel

Accentus, Insula Orchestra & Laurence Equilbey

Mort i transfiguració de Strauss

Orquestra Filharmònica de Dresden
& Pablo González

Requiem de Brahms

Lobgesang de Mendelssohn

Orfeo Català, Cor de Cambra del Palau,
Balthasar Neumann & Thomas Hengelbrock

Israel a Egipte de Händel

Monteverdi Choir, English Baroque Soloists
& John Eliot Gardiner

Concert per a violoncel de Schumann

Jean-Guihen Queyras, Philharmonia Orchestra
& John Eliot Gardiner

Simfonia del Nou Món de Dvořák

María Dueñas, Los Angeles Philharmonic
& Gustavo Dudamel

Text d'Aaron Grad

O Flower of Fire [2023]

HANNAH KENDALL

Nascuda el 1984 a Londres (Anglaterra, Regne Unit)

“Fixeu-vos com creixen els lliris: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d’ells.

I si l’herba, que avui és al camp i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, molt més farà per vosaltres, gent de poca fe”.

Lluc 12:27-28

“Tenir fe és una lluita constant”, diu Hannah Kendall, que va considerar la fe i el culte mentre concebia el seu nou treball per a la London Symphony Orchestra, *O flower of fire*. Kendall emmarca el seu dubte en un epígraf bíblic que inclou una frase escoltada molt sovint fora de context: *“O ye of little faith”* (Oh, gent de poca fe).

La resta de paraules d’aquesta peça pertanyen a Martin Carter, protagonista el 2016 de l’òpera de cambra de Kendall *The knife of dawn*. A més d’activista polític, Carter va ser un dels principals poetes de Guyana, d’on és originària la família de Kendall. Al seu poema *Voices*, del 1957, Carter teixeix els fils abstractes de diversos mites de la creació, com ara una referència al creador del món coneguda com la “Flor de Foc” en els ensenyaments caldeus de l’antiguitat, juntament amb aspectes del mite ioruba de l’Àfrica occidental que ensenya com es va formar la terra en la intersecció de l’aire i l’aigua. A més de la frase del títol, Kendall fa servir altres fragments com a encapçalaments per a seccions musicals. Allà on comença la peça amb la ressonància ritualista de gongs i arpa, per exemple, els músics veuen aquestes paraules: *“Aquella estranya dissolució de la forma en esperit”*.

El propi procés musical de Kendall dissol l'orquestra simfònica per convertir-la en creadora de rituals sonors. Amplifica i modifica la instrumentació tradicional amb objectes amb certes suposicions prèvies i significats –harmòniques, caixes de música, accessoris metàl·lics per a rastes, pintes per a cabells afro– i transforma totalment aquests instruments i objectes. Per a l'oient, els vents i el llautó són el cel, agitat per les respiracions esbufegants de la multitud d'harmòniques. Els arcs que freguen les cordes s'assenten i saturen com l'aigua, i els punteigs sonors dels violins tamborinegen com gotes de pluja. Les dues arpes preparades i la percussió (que inclou el tritlleig de caixes de música superposades) formen una *terra firma* mística.

L'obsessió que impulsa la creació de Kendall és la *criollització*, que es produeix als espais de col·lisió de cultures, com la seva pàtria ancestral de Guyana, a la costa caribenya de l'Amèrica del Sud. Aquest va ser un assentament amerindi fundat a la confluència de rius, després una colònia francesa, després una colònia holandesa i, després, en la seva fase més brutal i productiva, una colònia britànica de plantacions de sucre, conreada primer per africans esclavitzats i els seus descendents, i més tard per treballadors contractats de la Xina i de les Índies Orientals. La pròpia família de Kendall inclou totes aquestes arrels, i la seva fascinació per la recurrent “màquina de la plantació” (etiqueta manllevada de l'escriptor cubà Antonio Benítez-Rojo) és profundament personal.

Entre les religions criollitzades de la regió, la *Comfa* de Guyana destaca per la seva amplitud, ja que combina creences cristianes, iorubes, hindús i indígenes. Sorgida d'un lloc de conflictes i contradiccions, d'alguna manera construeix una fe singular i incongruent que ho manté tot en harmonia. El mateix es podria dir de Kendall.

© Aaron Grad 2023

Biografies

Alice Sara Ott, piano

© Jonas Becker

És una de les ments més creatives del món musical. La temporada 2023-24 és artista resident del Southbank Centre de Londres i de Radio France a París, estrenarà un *Concert per a piano* compost per a ella per Bryce Dessner, durà a terme una llarga gira asiàtica amb el seu projecte *Echoes of life* i llançarà dos nous àlbums amb Deutsche Grammophon, segell per al qual enregistra en exclusiva.

Així mateix, la seva agenda de la temporada 2023-24 inclou una gira amb la Lodon Symphony Orchestra i Pappano, i amb la City of Birmingham Symphony i Yamada. També incorpora el debut amb la New York Philharmonic i Canella interpretant el *Concert en Sol major* de Ravel. L'estrena del *Concert* de B. Dessner amb la Tonhalle Orchester de Zuric i Nagano, i posteriorment amb la Philharmonia Orchestra, Philharmonique de Radio France, Cincinnati Symphony, Münchner Philharmoniker i Deutsches Sinfonieorchester de Berlín.

Enguany també preveu dos llançaments discogràfics, un amb Beethoven i un altre amb *Echoes of life. De luxe*, continuació d'*Echoes of life*. El projecte Beethoven amb Canellakis i la Filharmònica de la Ràdio dels Països Baixos és una col·laboració amb Apple Music, publicat exclusivament a Apple Music Classical. Ott va ser el rostre de la publicitat global d'Apple Music.

Durant la temporada 2023-24, també oferirà *Echoes of life* a la Xina, Hong Kong i el Japó. Una gira amb els *Preludis, op. 28* de Chopin, així com obres d'artistes com Gonzales, Tristano, Pärt i Ligeti. En la versió en directe incorpora una instal·lació de vídeo com a resultat de la col·laboració amb l'arquitecte Hakan Demirel.

Ha col·laborat amb directors de renom: Dudamel, Heras-Casado, Rouvali, Gardner, Paavo Järvi, Pappano, Noseda, Orozco-Estrada, Leleux, Temirkànov, Ashkenazy, Oramo, Vänskä, Chung i Ticciati.

Col·labora amb la Berliner Philharmoniker, Los Angeles Philharmonic, London Symphony, Philharmonia Orchestra, Simfònica de Göteborg, Camerata Salzburg, Münchner Philharmoniker, Filharmoniske Orkester de Bergen, Chicago Symphony, National Symphony Orchestra de Washington DC i Wiener Symphoniker.

Alice Sara Ott també és una il·lustradora i dissenyadora amb talent, i va crear una línia de bosses per a JOST, una de les principals marques de moda alemanyes. A més de la seva col·laboració amb Apple Music, ha estat ambaixadora mundial de la marca Technics, ha col·laborat amb la firma francesa de joieria de luxe Chaumet, del grup LVMH, i amb la marca alemanya de joieria de luxe Wempe.

London Symphony Orchestra

© Mark Allan

La formació té com a principi la creença que la música extraordinària ha d'estar a l'abast de tothom, des dels aficionats a la sala de concerts fins als que l'escolten per primera vegada.

Creada el 1904, és una de les primeres orquestres fundades pels seus músics. Des d'aleshores, generacions de talents destacats han bastit la reputació de la London Symphony Orchestra (LSO) gràcies a la seva qualitat i uns repertoris inspiradors.

Actualment l'LSO figura entre les millors orquestres del món, en una família d'artistes que inclou el director titular designat, Sir Antonio Pappano, director emèrit Sir Simon Rattle, els principals directors convidats Gianandrea Noseda i François-Xavier Roth, i el director llorejat Michael Tilson Thomas, juntament amb els artistes associats Barbara Hannigan i André J Thomas. El març del 2021 es va anunciar que Sir Antonio Pappano assumirà el càrrec de titular de la formació el setembre del 2024.

És orquestra resident al Barbican Centre de Londres. Gaudeix d'audiències internacionals gràcies a les seves gires i residències artístiques, que inclouen París, Dortmund i Tòquio, Festival d'Ais de Provença i Music Academy a Santa Barbara (Califòrnia), i a associacions digitals i un ampli programa de transmissions per internet.

L'abast de l'LSO Discovery, el programa d'aprenentatge comunitari, s'escampa per tot el món, tant per mitjà d'activitats presencials com digitals.

Els seus músics dirigeixen tallers, acompanyen joves talents, actuen en concerts gratuïts per a la comunitat local i empren la música per donar suport a adults amb dificultats d'aprenentatge. També visiten hospitals infantils i dirigeixen programes de formació per a professors de música. D'aquesta manera comparteixen el poder transformador de la música amb persones que habitualment no en gaudirien, i cada any l'LSO arriba a milers de persones de totes les edats. El 1999 l'LSO va crear el seu propi segell discogràfic, LSO Live, i va revolucionar la manera d'enregistrar música orquestral en directe; fins avui ja suma més de cent cinquanta enregistraments publicats, una dada que la converteix en l'orquestra que n'ha fet més que cap altra.

L'LSO ha interpretat *Star Wars*, *Indiana Jones*, *The Shape of Water* i moltes d'altres més. Utilitza l'*streaming* per arribar a una audiència global que aplega milions d'amants de la música que l'escolten en línia cada mes. A través de música inspiradora, programes educatius i innovacions tecnològiques, la seva influència s'estén més enllà de la sala de concerts. I gràcies al suport generós de la City of London Corporation, l'Arts Council d'Anglaterra, empreses col·laboradores i donants particulars, pot i vol seguir compartint música extraordinària amb el màxim nombre possible de persones.

Sir Antonio Pappano, director

© Musacchio & Ianello

És un dels directors més sol·licitats avui dia, aclamat pel seu lideratge carismàtic i unes interpretacions del repertori simfònic i operístic inspiradores. És director titular de la ROH Covent Garden des del 2002 i de l'Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia de Roma des del 2005.

Format com a pianista, repetidor i director assistent als teatres d'òpera més rellevants, ha ocupat càrrecs a l'Òpera de Noruega, Théâtre Royal de la Monnaie de Brussel·les i Israel Philharmonic Orchestra. El 2023 ha estat designat director titular de la London Symphony, càrrec que assumirà a partir del 2024.

Com a director convidat ha actuat amb moltes de les orquestres, festivals i teatres d'òpera de més prestigi: Berliner Philharmoniker, New York Philharmonic, Royal Concertgebouw Orchestra, Chamber Orchestra of Europe, simfòniques de Londres, Chicago i Boston, orquestres de Filadèlfia i Cleveland, Wiener Staatsoper, Metropolitan Opera i La Scala, i als festivals de Salzburg, Verbier i BBC Proms. És artista en exclusiva de Warner Classics des del 1995.

Com a pianista actua acompanyant cantants del renom de Joyce DiDonato, Diana Damrau, Gerald Finley i Ian Bostridge. Ha col·laborat en enregistraments de recitals d'òpera amb Nina Stemme, Plácido Domingo, Anna Netrebko i Jonas Kaufmann, enregistraments de concerts amb solistes com ara Leif Ove Andsnes, Maxim Vengerov, Janine Jansen, Jan Lisiecki i Beatrice Rana, i en recitals de música de cambra amb Ian Bostridge, Barbara Bonney i Joyce DiDonato.

Nascut a Londres de pares italians, als tretze anys es van traslladar als Estats Units. Va estudiar piano amb Norma Verrilli, composició amb Arnold Franchetti i direcció amb Gustav Meier. Entre els seus premis i guardons acumula l'Artista de l'Any de Gramophone (2000), Premi Olivier 2003 per les seves fites excel·lents en òpera, el Royal Philharmonic Society Award 2004 i el Premi Bruno Walter de l'Académie du Disque Lyrique de París. El 2012 fou investit Cavaliere di Gran Croce de la República d'Itàlia i Cavaller de l'Imperi Britànic pels seus serveis a la música. El 2015 va rebre la Medalla d'Or de la Royal Philharmonic Society. Igualment, ha dut a terme una notable carrera com a conferenciant i ha presentat diversos documentals televisius de la BBC que han estat lloats per la crítica, com *Opera Italia*, *Pappano's essential Ring Cycle* i *Pappano's classical voices*.

Formació

London Symphony Orchestra

Director titular designat: **Sir Antonio Pappano**

Director emèrit: **Sir Simon Rattle**

Principals directors convidats: **Gianandrea Noseda, François-Xavier Roth**

Director llorejat: **Michael Tilson Thomas**

Artistes associats: **Barbara Hannigan, André J. Thomas**

Violins I

Andrej Power (solista), Cellerina Park, Clare Duckworth, Ginette Decuyper, Maxine Kwok, William Melvin, Stefano Mengoli, Claire Parfitt, Elizabeth Pigram, Laurent Quénelle, Harriet Rayfield, Sylvain Vasseur, Morane Cohen-Lamberger, Caroline Frenkel, Dániel Mészöly, Bridget O'Donnell

Violins II

Julián Gil Rodríguez, Thomas Norris, Sarah Quinn, Miya Väisänen, David Ballesteros, Matthew Gardner, Naoko Keatley, Alix Lagasse, Belinda McFarlane, Iwona Muszynska, Csilla Pogány, Andrew Pollock, Paul Robson, Anna Takeda

Violes

Eivind Ringstad, Gillianne Haddow, Malcolm Johnston, Steve Doman, Sofia Silva Sousa, Robert Turner, Mizuho Ueyama, Thomas Beer, Sally Belcher, Nancy Johnson, Annie-May Page, Anna Dorothea Vogel

Violoncels

Rebecca Gilliver, Anna Garde, Alastair Blayden, Ève-Marie Caravassilis, Daniel Gardner, Laure Le Dantec, Amanda Truelove, Henry Hargreaves, Ghislaine McMullin, Deborah Tolksdorf

Contrabaixos

Rodrigo Moro Martín, Patrick Laurence, Matthew Gibson, Joe Melvin, Jani Pensola, Ben Griffiths, Chaemun Im, Hugh Sparrow

Flautes

Gareth Davies, Anna Wolstenholme, Brontë Hudnott

Flautí
Sharon Williams

Oboès
Olivier Stankiewicz, Philibert Perrine, Rosie Jenkins

Corn anglés
Augustin Gorisse

Clarinetes
Matthew Glendening, James Gilbert, Andrew Harper

Clarinet baix
Martino Moruzzi

Fagots
Rachel Gough, Daniel Jemison, Joost Bosdijk

Contrafagot
Martin Field

Trompetes
Timothy Jones, Diego Incertis Sánchez, Angela Barnes, Daniel
Curzon, Jonathan Maloney, Amadea Dazeley-Gaist, Mark Alder
Benett

Trompetes
James Fountain, Gareth Small, Robin Totterdell, Imogen Whitehead

Trombons
Peter Moore, Jonathan Hollick

Trombó baix
Paul Milner

Tubes
Ben Thomson, Richard Evans

Timpaní
Nigel Thomas, Patrick King

Percussió
Neil Percy, David Jackson, Sam Walton

Arpes
Bryn Lewis, Helen Tunstall

Orgue
Richard Gowers

Administració

Sue Mallet, *directora de planificació*

Mary Phillips, *directora de gires*

Emily Rutherford, *direcció de recursos humans*

Kenneth Chung, *documentalista*

Kika Glod, *directora d'escena*

Seif O'Reilly, *director d'escena*

També et pot interessar...

Palau Bach

Dilluns, 06.11.23 – 20 h

Sala de Concerts

–*Variacions Goldberg*

Víkingur Ólafsson, piano

J. S. Bach: *Variacions Goldberg*, BWV 988

Preus: de 22 a 35 euros

Palau 100

Dimarts, 21.11.23 – 20 h

Sala de Concerts

–*Simfonia núm. 1* de Brahms

Pinchas Zukerman, violí

Orchestre National de Lió

Nikolaj Szeps-Znaider, director

E. Elgar: *Concert per a violí, en Si menor, op. 61*

J. Brahms: *Simfonia núm. 1, en Do menor, op. 68*

Amb el suport de:

 endesa

Preus: de 20 a 85 euros

Palau 100

Dijous, 21.12.23 – 20 h

Sala de Concerts

–*El Messies* de Händel

Sandrine Piau, soprano

Paul-Antoine Benos-Dijan, contratenor

Stuart Jackson, tenor

Alex Rosen, baix

Accentus

Insula Orchestra

Laurence Equilbey, directora

G. F. Händel: *El Messies*, HWV 56

Amb el suport de:

Preus: de 20 a 90 euros

Mecenes d'Honor

Agrolimen

grupo **euromadi**

Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

Fundació "la Caixa"

HAVAS

hp

CONTROL
GROUP

TMB Transports
Metropolitans
de Barcelona

Mecenes Protectors

artyplan

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

COL·LEGI DE
FARMACÈUTICS
DE BARCELONA

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

Fundación
Dvesta

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Lligat Joan Planes

FUNDACIÓ
Gandara

FUNDACIÓ
PUIG

REPSOL
Fundación

Santander
Fundación

Fundació
Salvat
Grup Farmacèutic

Gramma

GVC Gaesco

KPMG

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
AIRE ACONDICIONADO

moventia ICS

Santander

Telefónica

Mitjans Col·laboradors

ara

el Periódico

EL PUNT AVUI

LA VANGUARDIA

EUROPA FM

RAC 1

CATALUNYA
RÀDIO

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Calaf Grup – Cardoner Grup – CECOT – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Deloitte – Eurofirms Group – FC Barcelona – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes – BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – La Fageda – Nexo – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Benefactors Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Mariona Carulla Font – Josep Colomer Maronas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarisas – Jordi Gual i Solé – Maria José Lavin Guitart – Ramón Poch Segura – M^a. del Carmen Pous Guardia – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – Joaquim Uriach Torello

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

